

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Llibertat per a l'Iran

La resistència construeix una alternativa viable

Aquest darrer cap de setmana he estat convidat a participar, en la meua condició d'excap de Govern, en una reunió per la llibertat de l'Iran (Free Iran Summit) al costat d'altres antics responsables governamentals d'arreu del món. Van intervenir a la cimera Matteo Renzi, exprimer ministre d'Itàlia, Petre Roman, exprimer ministre de Romania, Guy Verhofstadt, antic primer ministre de Bèlgica i també exprimers ministres d'Irlanda, d'Islàndia, l'exvicepresident dels Estats Units d'Amèrica, Mike Pence i l'exprimer ministre del Canadà Stephen Harper.

Voldria destacar també les intervencions de Michele Alliot-Marie i Bernard Kouchner, antics ministres d'extersiors de França.

L'Iran no fa cap diferència entre la religió i la política. El seu règim, d'ençà de la revolució islàmica, és l'anomenat velayat-e faquih, el govern dels doctes en religió.

En quaranta-cinc anys el règim s'ha allunyat de la societat iraniana, que ha evolucionat en sentit contrari a la teocràcia.

Precisament per això el primer punt del pla de la presidenta del Consell Nacional de la resistència iraniana, Maryam Rajavi, pel futur de l'Iran refusa el poder absolut dels clergues i la tutela de juristes islàmics sobre la vida i la llibertat de la ciutadania.

L'Iran compta amb una àmplia elit intel·lectual. Les joves iranianes, que han anat tant a la universitat com els nois, són

les més educades del món àrab-musulmà. Però dissortadament pateixen el maltractament de la política religiosa quan volen fer una cosa tan normal, a casa nostra, com és passejar-se amb els cabells a l'aire.

La joventut iraniana segueix, gràcies a Internet, l'evolució del món i no comparteix gens ni mica l'obscurantisme dels seus dirigents polític-religiosos.

I en aquests moments geoestratègics l'Iran necessita més que mai bons dirigents per aconseguir alliberar el país de les sancions internacionals, redreçar l'economia, deixar que la joventut es realitzi i retornar a ser un membre reconegut de la comunitat internacional, recuperant el seu lloc de primera potència comercial i intel·lectual de l'Orient Mitjà.

Tanmateix, el poder dictatorial no sembla pas disposat a aflluixar i retalla les llibertats individuals mantenint l'obligació a les dones de portar el vel.

Els que tenim la immensa sort de viure en llibertat i democràcia no podem oblidar el poble iranià. Hem de contribuir a plantar cara al fanatisme religiós.

Els iranians demostren periòdicament el seu rebuig de la dictadura i mantenen viva una enorme aspiració d'establir una república democràtica que respecti els estàndards del Consell d'Europa, amb el respecte dels principis de presumpció d'innocència, el dret a la defensa per advocats independents, la publicitat de les deliberacions

dels tribunals i la independència dels jutges.

A Andorra aquests principis indispensables ens semblen normals perquè els tenim integrats en la Constitució, però cap poble lliure no pot renunciar a tenir-los en plena aplicació al seu Estat. I avui, a l'Iran, no és el cas.

En la seva edició del 9 de setembre del 2023 el diari francès Le Monde va publicar quatre cartes escrites clandestinament per quatre dones, militants iranianes per la llibertat, empresonades a la presó d'Evin, a Teheran.

Narges Mohammadi, Spideh Gholian, Naloufar Bayani i Golrokh Iraee ens deien que el règim opressor sap que la democràcia vencerà.

Narges Mohammadi, de 54 anys, és periodista i militant per l'abolició de la pena de mort a l'Iran. Fou condemnada el maig del 2016 a setze anys de presó pel seu activisme a favor dels drets humans.

En la seva carta del setembre passat escrivia: "Hem estat capaces de fer sorgir el poder dels contestataris i la força de la protesta. La nostra embranzida ens ha alçat més amunt que les parets que ens oprimeixen i som més fortes i més resistents que ells."

Les cartes d'aquelles quatre dones valentes són un missatge d'esperança i assenyalen que la via que porti vers un Iran democràtic vindrà no solament del suport de l'exterior sinó, fonamentalment, de l'interior del país.